

tentiosum, hoc ipso reputatur a Concilio sufficienter publicum, ut ejus dispensatio Episcopo non concedatur. Dicitur autem delictum hoc modo publicum statim ac denunciatio seu accusatio de tali delicto coram legitimo iudice iudice facta est; nam Concilium non requirit, quod delictum sit probatum, ac declaratum per sententiam iudicis, sed tantum quod sit deductum; deducitur autem per denunciationem vel accusationem. Sed quid si fortasse delictum omnino occultum, quodque probari non potest, ad forum contentiosum deferatur, jure vel injuria? poteritne talis irregularitas ab Episcopo dispensari? Respondetur, ex vi verborum Concilii non posse, quia Concilium non distinguit de occulto probabili, vel quod probari non potest. Jam enim supra rejecimus sententiam asserentem, per delictum omnino occultum non incurri irregularitatem, dummodo externum sit. Unde, licet verum sit Concilium hic concedere facultatem ad dispensandum in casibus occultis, etiamsi probabiles sint, non tamen in solis illis, sed etiam in omnino et quomodocumque occultis, quia Concilium absolute loquitur. Cum ergo addat exceptionem eadem generalitate verborum, absolute limitat concessionem ad quoscumque casus quomodocumque delatos. Existimo tamen hoc intelligendum esse, quamdiu crimen delatum ad forum contentiosum in illo versatur, seu quamdiu causæ jus agitur. Nam si post delationem quispiam iudice absolvatur a tali delicto, eo quod nullo modo probatum fuerit, videtur profecto revocari delictum ad eum statum, in quo antea erat, et æque manere occultum, ideoque esse per Episcopum dispensabile; maxime quando delictum nec plene, nec semiplene probari potuit; nam quando aliqua probatio intercedit, res videtur magis dubia. Quia ex semiplena probatione in foro contentioso facta oritur generaliter publica infamia et publica notitia, imperfecta quidem, tamen qualis sufficiens videtur, ut res non maneat occulta, sicut antea erat; quod secus est quando delictum nullo modo probatum est.

7. *Quis nomine Episcopi in Concilii decreto intelligatur.* — *An comprehendantur inferiores Prælati habentes quasi Episcopalem jurisdictionem.* — Dubitari vero potest, quid nomine Episcopi in illo decreto intelligendum sit. In quo est certum non satis esse, quod sit Episcopus consecratus, nisi habeat Episcopatum et propriam jurisdictionem ac sub-

ditos, quia non conceditur hæc facultas cuilibet Episcopo respectu quorumcumque fidelium, sed tantum respectu subditorum, ut est per se notum, et paulo inferius in eodem decreto declaratur. E contrario vero Episcopum esse electum, et confirmatum, quia ille est simpliciter et absolute Episcopus, et in ordine ad actus jurisdictionis non indiget consecratione. Majus tamen dubium est de inferioribus Prælatibus habentibus jurisdictionem ordinariam, et quasi Episcopalem, nam hi solent etiam nomine Episcopi venire in similibus concessionibus ad jurisdictionem pertinentibus; maxime quando sunt exempti, et habent quasi diocesim propriam. Nihilominus in Congregatione Cardinalium declaratum est, hos inferiores Prælatos non comprehendere sub hoc decreto, sed tantum Episcopos privative seu exclusive quoad omnes alios. Cujus declarationis ratio fuisse videtur, quia hæc concessio ex ea parte, qua derogat juri communi, est odiosa, et ideo limitanda est ad proprietatem verbi *Episcopus*. Et huic declarationi standum est, quia sufficienti testimonio et auctoritate nobis de ea constat. Unde fit, fideles omnes immediate subjectos his Abbatibus seu Prælatibus inferioribus, quamvis alias exempti sint, quoad hunc posse subijci Episcopo suæ diœcesis, quia non debent esse peioris conditionis, quam alii fideles: ergo oportet, ut habeant aliquem Episcopum, a quo possint talem dispensationem obtinere. Item quia Episcopus per se habet jurisdictionem in illa diœcesi quoad omnes actus, in quibus illi non sunt exempti; non sunt autem exempti quoad hunc actum, de quo agimus.

8. *An Episcopus possit per alium hanc dispensationem conferre.* — *Ratio dubii.* — *Resolutio.* — Rursus vero dubitari potest, an possit Episcopus hanc dispensationem alii committere, vel solum per seipsum possit illam conferre. Ratio dubii est, quia decretum illud duas habet partes. Prior est de dispensatione in irregularitate ex defectibus occultis. Posterior est de absolute a casibus reservatis Summo Pontifici. Et in hac posteriori parte additur, *per seipsos, aut vicarium ad id specialiter deputandum*; in priori vero parte nihil additur, sed simpliciter dicitur, *liceat Episcopis dispensare*; ergo in illa priori parte potestas solis illis conceditur per seipsos. Patet consequentia, nam extensio, quæ in uno casu ponitur, et in alio tacetur, virtualiter excluditur. Neque argu-

mentum a simili in his rebus est validum, quia sunt facultates distinctæ, et absolutio a peccatis et censuris est magis necessaria ad salutem animæ, quam dispensatio in irregularitate, ideoque mirum non est, quod cum majori amplitudine concedatur. Accedit, quod Episcopi quoad hanc facultatem sunt tantum delegati; non enim habent illam jure ordinario, sed ex speciali commissione; ergo non possunt illam subdelegare, nisi hoc eis specialiter concedatur. Ob hanc enim causam addita est in illa secunda parte decreti, *per se vel vicarium*, et statim in eadem parte excipitur peccatum hæresis; ergo cum in priori parte non detur facultas delegandi, non videntur Episcopi posse committere aliis hanc facultatem. Nihilominus dicendum est, posse Episcopum per alium dispensare, vices suas illi committendo. Primo, quia nulla occurrit sufficiens causa, ob quam Concilium adeo limitaverit hanc facultatem, cum sæpe expediatur hanc etiam facultatem concedere docto confessario, qui possit dispensationis causam melius in conscientia examinare. Præterea Concilium non limitat hanc facultatem, ut intelligatur concessa Episcopis tanquam delegatis Sedis Apostolicæ, quod aliis locis facere solet, sed simpliciter eam facultatem Episcopis concedit, ut ex vi illius decreti videatur hæc facultas jam annexa muneri Episcopali quasi jure ordinario; ergo cum non restringatur, erit delegabilis ab Episcopo. Unde quod in secunda parte illius capituli additur, *Per vicarium, etc.*, potius videtur restrictio quam ampliatio; nam si nihil adderetur, per quemcumque delegatum posset illa absolutio præstari; per illam vero particulam restrictum est, ut solum possit id fieri per vicarium ad id specialiter deputatum. Quapropter si illa disjunctio ad priorem facultatem dispensandi non accommodatur (ut contextus ipse requirere videtur, non enim sine causa Concilium distinctis verbis, *dispensandi, et absolvendi*, utitur, et disjunctionem illam in uno membro ponit, et non in alio), si hoc, inquam, ita est, potius sequitur priorem facultatem dispensandi exerceri posse non solum per vicarium specialiter ad hoc deputatum, sed simpliciter per quemcumque, etiamsi generaliter ei facta sit delegatio. Denique usu ita receptum et interpretatum videtur, ut Episcopi soleant in his casibus vices suas aliis committere; consuetudo autem est optima legum interpret.

9. *Quis possit dispensare cum Episcopo si*

in irregularitatem sibi concessam incurrat. — Et juxta hanc resolutionem expediendi etiam potest dubium, quod in Congregatione Cardinalium tactum invenio, scilicet, si contingat Episcopum ipsum in hujusmodi irregularitatem occultam incurrere, an possit secum ipse dispensare, vel saltem alteri vices suas committere, ut dispenset. Nam quod hoc posteriori modo fieri possit, ex responsione ejusdem Congregationis colligi videtur; licet enim ibi non proponatur dubium de irregularitate, sed de censuris, tamen inde sumitur sufficiens argumentum a paritate rationis. Nam Congregatio censuit, posse Episcopum deputare confessorem, qui ipsum absolvat cum facultate concessa Episcopis per illud decretum; ergo idem erit de dispensatione; nam utraque potestas de se delegabilis est, et non debet Episcopus esse peioris conditionis in hoc, quam inferiores clerici. An vero possit Episcopus per seipsum exercere hanc potestatem circa seipsum, generalis quæstio est de actu dispensandi, quam in materia de legibus, et de voto latius tractamus.

10. *Conclusio.* — *Solutio.* — Præterea hinc etiam expeditur aliud dubium tactum in eadem Congregatione, an possit Episcopus dispensare in hujusmodi irregularitate occulta cum subdito absente, qui in aliena diœcesi versatur. Dicendum enim censeo, posse, vel hanc potestatem delegando alicui confessori, vel per seipsum illam exercendo, quia dispensatio optime concedi potest absenti; quod si præsentia ejus, cum quo dispensatur, necessaria non est, neque existentia intra eandem diœcesim est necessaria, quia actus jurisdictionis voluntariæ, quæ secrete, et sine strepitu et solemnitate judicii exercetur, extra territorium extendi, seu exerceri possunt, ut sæpe in superioribus dictum est. Contra hanc resolutionem objici potest verbum illud Concilii Trident., *in diœcesi sua*. Objici etiam potest responsio prædictæ Congregationis Cardinalium dicentium, in eo casu posse hujusmodi subditum absentem absolvi ab Episcopo illius diœcesis, in qua commoratur, non vero a suo. Reddit autem rationem difficilem, scilicet, quia Concilium loquitur de absolute sacramentali in foro conscientie, quæ requirit præsentiam, exemplo confessionis, quæ non potest fieri per nuncium, vel per litteras. Respondetur potius ex eadem responsione Cardinalium colligi aperte nostram conclusionem; nam expresse

dicunt, in eo casu posse quidem illum subditum absentem absolvi ab alieno Episcopo, in ejus diœcesi commoratur, non vero dispensari. Et ita tacite declarat, verbum illud Concilii Tridentini referendum esse ad posteriorem facultatem absolvendi, in qua ponitur, non vero ad priorem dispensandi. Unde sufficiens ratio differentiae redditur, quia Concilium Tridentinum in Episcopo requisivit presentiam ad absolutionem, non vero ad dispensationem. Hujus autem differentiae ratio hinc videtur oriri, quod potestas dispensandi simpliciter conceditur, et dispensatio ipsa ex se non pertinet ad forum poenitentiae; et ideo aequè circa absentem, et presentem exerceri potest. Imo in ordine ad utramque, quantumvis subditus sit absens, semper retinet respectum subjectionis ad suum superiorem; ideoque non potest talem dispensationem obtinere ab alieno Episcopo, etiamsi in ejus diœcesi versetur; et contraria ratione potest dispensari a suo Episcopo, tum quia semper retinet eundem respectum subditi in ordine ad talem actum, qui ex se potest circa absentem exerceri; tum etiam quia non debet privari usu, et fructu hujus potestatis. Secus autem est de absolutione, quae expresse in eodem Concilio conceditur tantum in foro poenitentiae, *imposita poenitentia salutari*. Et ideo in praedicto casu illi Episcopo conceditur potestas absolvendi respectu talis personae, ad quem pro tunc spectat iudicium in foro poenitentiae circa conscientiam illius; ille autem, qui in territorio alieno versatur absens a suo pastore, pro tunc subditur in foro poenitentiae pastori illius loci, in quo versatur; ergo ab illo absolvendus est per hanc facultatem, et et non ab alio.

41. *Replicatio. — Enodatur. — Corollaria resolutionis datae.* — Sed instari potest; nam etiam absolutio ab excommunicatione ferri potest in absentem; ergo poterit Episcopus subditum in alia diœcesi existentem in dictis casibus absolvere a censura, non absolvendo sacramentaliter, et tunc ablata censura, cum peccatum jam non maneat reservatum (est enim sermo de casibus Pontificiis), poterit ab illo absolvi a quocumque sacerdote habente communem jurisdictionem; ergo ratio adducta in praedicta responsione Cardinalium non est solida. Nam absolutio ab excommunicatione, et poenitentia, quae in ordine ad illam imponitur, per litteras, vel nuncium fieri possunt. Respondeo, ex vi solius absentiae ita quidem dicendum esse; quando vero

absentia est extra diœcesim, tunc Episcopus non potest absolvere a tali censura, non propter soiam rationem absentiae, ut ratio facta probat, sed quia Concilium Tridentinum non concedit facultatem extra propriam diœcesim, sed tantum intra illam, ut ex verbis ejus expresse constat. Cur autem Concilium limitaverit illam facultatem, non est petendum (ut opinor) ex natura absolutionis a censura, ut ex discursu facto constat, neque etiam ex eo quod ex vi hujus facultatis non possit Episcopus absolvere a censura, nisi in foro sacramenti poenitentiae, seu audiendo confessionem sacramentalem, quia ibi non conceditur haec facultas cum tanta limitatione, neque a nobis restringenda est, cum favores potius sint ampliandi. Verbum autem illud, *in conscientia*, non significat idem, quod in sacramento poenitentiae, sed quod obligatio in conscientia, ut ex vi ipsorum verborum patet, quae addita sunt, ut semper relinquatur Ecclesiasticis iudicibus jus puniendi talia delicta in foro contentioso, si aliquando in eo denunciata, atque probata fuerint. Item hanc fuisse mentem Concilii patet, quia alias non debuisset addere illam particulam, *In diœcesi sua*, quia satis clarum erat, Episcopum in sua diœcesi existentem non posse absolvere in foro sacramentali subditum extra diœcesim existentem, vel si Concilium voluit, ut Episcopus, etiamsi existat extra suam diœcesim, non possit ibi absolvere subditum suum (ut revera voluisse videtur ex vi dictorum verborum), hoc ipso satis constat, rationem Concilii non fuisse propter absentiam, cum in eo casu possit subditus esse praesens suo Episcopo extra diœcesim ejus. Ratio ergo Concilii ex aliqua alia consideratione morali sumenda videtur, quia propter majorem pacem, et meliorem ordinem, voluit facultatem hanc limitare, non tantum ad personas, sed etiam ad territoria, seu loca. Quo fit, ut intra suam diœcesim possit Episcopus absolvere immediate per seipsum a tali censura reservata et occulta, subditum absentem in alio oppido ejusdem diœcesis existentem; nihil est enim, quod obstat, cum Concilium dicat, *intra eandem diœcesim*. E contrario vero sequitur, non posse Episcopum ex vi hujus facultatis absolvere subditum extra diœcesim existentem, etiamsi ipse ibidem existeret, et possit ibi ab aliis peccatis eum absolvere, atque etiam a censuris non reservatis Papae, propter limitationem Concilii positam, ut explicatum

est. At vero e contrario, si Episcopus existat extra suam diœcesim, videtur posse mittere subdito intra diœcesim existenti absolutionem a censura ex vi hujus facultatis, quia non est necesse verbum illud Concilii, *In diœcesi sua*, referre ad utramque personam, quia neque ex vi verborum id significatur, neque oportet concessionem restringere plusquam verba cogant.

42. *Quid per subditos intelligatur in illo decreto. — Interrogatio. — Responsio.* — Tandem hinc etiam constat, qui sint intelligendi nomine subditorum in illo decreto; illi enim propriissime dicuntur subditi, in quos Episcopi ordinariam jurisdictionem habent. Sed oportet advertere particulam illam, *subditos suos*, non esse positam in prima parte illius cap., de dispensatione in irregularitate, sed in secunda de absolutione a casibus reservatis, in ordine ad quam subditi dicuntur omnes illi, qui in foro sacramentali tali tempore subjiuntur Episcopo diœcesano, sive ibi habeant firmum domicilium, sive non, ut explicatum est. Non tamen omnes isti censentur subditi in ordine ad dispensationem irregularitatis, ut declaravimus. Et ideo fortasse Concilium nullam mentionem subditorum fecit in illa parte, sed simpliciter dixit: *Licet Episcopis in irregularitatibus dispensare*, etc. Intelligendum est autem licere hoc Episcopis respective, scilicet, unicuique respectu personarum sui Episcopatus, scilicet, qui ibi habent domicilium, et generaliter dici possunt subditi diœcesano Episcopo in spiritualibus; existimo autem etiam comprehendendi personas exemptas ibi commorantes; nam semper sunt aliquo modo subditae, et quoad hos actus favorabiles possunt se subijcere, si velint, et aliud privilegium non obstat. Unde etiam Praelati inferiores alias exempti, et habentes jurisdictionem quasi Episcopalem possunt quoad hoc se subijcere, ut dispensationem hujusmodi a diœcesano obtineant. Quod si quis quaerat, an possit Archiepiscopus in toto suo Archiepiscopatu hac uti facultate, respondeo, simpliciter loquendo, non posse, quia haec facultas non conceditur ei, ut Archiepiscopus est, sed ut Episcopus, et quia hic est communis sensus talium facultatum, nisi aliud exprimatur. Dico autem, simpliciter loquendo, quia quando Archiepiscopus visitat diœcesim suffraganei, videtur uti posse facultate absolvendi a casibus reservatis ibi concessa, quia tunc quantum ad forum con-

scientiae et poenitentiae se gerit ut Episcopus, et potest sacramentaliter absolvere aequè ac Episcopus ipse. Dispensare autem in irregularitate non videtur posse etiam in tempore, quia haec non limitatur ad forum conscientiae tantum, neque ordinatur ad forum sacramentale. Et haec videntur sufficere de facultate Episcoporum.

43. *An Capitulum possit Sede vacante in his irregularitatibus dispensare.* — Quæri vero potest, an Capitulum Ecclesiae Cathedralis Sede vacante possit uti hac facultate dispensandi in irregularitatibus. Ratio dubii est, quia succedit in jurisdictione Episcopali. Nihilominus dicendum videtur, non succedere in potestate dispensandi in irregularitatibus, in casibus specialiter concessis Episcopis in jure, nisi ipsomet jus, vel sufficiens consuetudo ita declaret talem Episcopi facultatem. Hoc colligo ex ipsomet decreto Concilii Tridentini, adjuncta Cardinalium interpretatione dicente, illam esse facultatem solius Episcopi privative quoad omnes alios; ergo excludit etiam Capitulum Sede vacante. Haec autem interpretatio non fundatur in aliqua specialitate illius decreti; nulla enim apparet; fundatur ergo in generali regula, quod facultas absolvendi ab irregularitatibus, concessa Episcopo simpliciter dicto, intelligitur de Episcopo tantum cum exclusione aliorum; non ergo succedit Capitulum in usu hujus facultatis. Et ratio congrua est, quia haec facultas non convenit Episcopo jure ordinario, sed extraordinario; Capitulum autem per se loquendo solum in ordinaria Episcopi jurisdictione succedit.

44. *An Apostolica Sede vacante in aliquo casu collegium Cardinalium hanc habeat potestatem.* — Hic vero occurrebat specialis difficultas, an Apostolica Sede vacante collegium Cardinalium possit irregularitates tollere saltem ad electionem Pontificis faciendam; absolute enim, et quoad omnes personas certum videtur non habere hanc facultatem, quia nullo jure illis concessa est. In ordine vero ad electionem dubitari potest, si aliquis eorum irregularis sit, an possit a toto collegio cum eo dispensari, ut licite eligi possit; nam irregularis non dispensatus non potest eligi, ut supra dictum est, quia pro eo statu est indignus. Atque ita absolute affirmat Maiolus, lib. 2, cap. 4, qui de remedio dispensationis nihil dicit. Videtur tamen probabile, posse talem irregularitatem a collegio tolli; nam contingere potest, ut rationabilis causa dis-